

Arrest

nr. 63 069 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 maart 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bevoegde Spaanse overheidsdienst stelde bij besluit van 19 september 2005 vast dat het kleinkind van verzoekster Y. M. S. aan haar lot was overgelaten en diende te worden ondergebracht in een opvangcentrum. Het ambulante diagnoseteam van het centrum stelde vervolgens voor om het kind te laten opvangen door verzoekster.

1.2. Op 21 september 2007 werd Y. M. S. toevertrouwd aan verzoekster.

1.3. Y. M. S. kwam op 1 september 2009 het Rijk binnen en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 29 november 2009.

1.4. De geldigheidsduur van de aankomstverklaring werd op 27 november 2009 verlengd tot 28 februari 2010.

1.5. De Dienst Voogdij van de federale overheidsdienst Justitie verklaarde op 2 april 2010 de zorg op zich te nemen voor de niet-begeleide minderjarige Y. M. S.

1.6. Op 10 mei 2010 werd een einde gesteld aan de plaatsing van Y. M. S. onder de hoede van de Dienst Voogdij, op basis van de vaststelling dat de vader van Y. M. S., die in Spanje verblijft zich niet in de voortdurende onmogelijkheid bevindt om het ouderlijk gezag uit te oefenen en dat hij zijn kind regelmatig bezoekt.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 maart 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster.

Deze beslissing, die verzoekster op 12 maart 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [B. N.]

[...]

van Marok[k]aanse nationaliteit

[...]

bevel gegeven aan de genaamde [M. Y.]

[...]

van Marokkaanse nationaliteit

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art.7 alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig art 6 bepaalde termijn regelmatig verblijf verstreken.

[...]

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu zij het beroep in eigen naam heeft ingediend en zij niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. Verweerder licht toe dat verzoekster de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de bestreden beslissing bovendien niet kan indienen als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige Y. M. S., daar zij niet het ouderlijk gezag uitoefent over dit kind.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster de verplichting wordt opgelegd om Y. M. S. *“binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats van waar hij (zij) gekomen is.”* Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verzoekster geen persoonlijk en direct belang zou hebben bij de schorsing en de vernietiging van deze beslissing. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zal immers tot gevolg hebben dat verzoekster ontheven wordt van een verplichting die op haar rust.

De verwijzing door verweerder naar een arrest van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststelling. In de continentale rechtstraditie hebben arresten trouwens geen bindende waarde.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen enkel contact met haar land van haar herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoekster kan daar immers niet terug vallen op haar ouders of familieleden.

Haar grootouders bevinden zich immers in België. Indien verzoekster verplicht zou worden naar Marokko terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van haar grootouders. Verzoekster weet op heden niet eens waar haar vader of moeder zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

4.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Verzoekster poneert geheel ongestaafd dat [Y. M.] geen enkel contact heeft met haar land van herkomst en dat ze niet kan terugvallen op haar ouders of familieleden.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters vage beschouwingen niet kunnen worden aangenomen en strijdig zijn met de gegevens van het dossier.

Uit de beslissing tot beëindiging van de plaatsing onder hoede vanwege de dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt duidelijk dat verzoekster verklaarde dat dhr. [H. M.] de vader van [Y. M.], haar regelmatig bezoekt.

Tevens bevestigde dhr. [H. M.] dat hij regelmatig naar België komt en het ouderlijk gezag over [Y. M.] verder uitoefent.

Verzoeksters beschouwingen kunnen hier geen afbreuk aan doen.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994. Arr. R. v. St. 1994, z.p.: R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993. z. p.)

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007)."

4.1.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst, doch tot gevolg heeft dat zij haar kleinkind Y. M. dient terug te brengen naar de plaats van waar het gekomen is, in casu Spanje. Verzoekster kan ook niet voorhouden dat zij het adres van de vader van haar kleinkind in Spanje niet kent. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoekster bij de Dienst Voogdij van de federale overheidsdienst Justitie verklaarde dat "de heer [H. M.], met domicilie te Barcelona, Calle Moles 4, P05" haar regelmatig bezoekt.

Tevens moet worden geduïd dat verzoekster de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing enkel in eigen naam heeft ingesteld en zij niet de voogdij heeft over haar kleinkind, wat impliceert dat zij ook niet gerechtigd is deze minderjarige in rechte te vertegenwoordigen (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). Zij kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 8 van het EVRM in hoofde van haar kleinkind Y. M. aanvoeren.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel betoogt verzoekster dat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd.

Zij stelt het volgende:

"De overheid wordt geacht zorgvuldig te zijn bij de voorbereiding van de beslissing, inzonderheid wat betreft de feitengaring (RvSt. [n]r. 109.262, 12 juli 2002, RvS nr. 119.444, 15 mei 2003). Dit is in casu geenszins het geval.

Een loutere routineuze en administratieve afhandeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aanvaard (RvS nr. 89.982, 2 oktober 2000; RvS nr. 101.544, 6 december 2001).

*In het licht van deze principes wordt van een zorgvuldige overheid verwacht dat desnoods aanvullende inlichtingen worden ingewonnen/opgevraagd wanneer er onduidelijkheid bestaat over het bestaan van bepaalde gegevens, zeker wanneer deze gegevens doorslaggevend zijn voor de beslissing (cf. RvS nr. 88.430, 29 juni 2000). Desnoods moet de betrokkene gehoord worden (A. VAN MENSEL, *Het Beginsel van behoorlijk bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1990, 72).*

Verwerende partij had minstens bijkomende inlichtingen moeten inwinnen. Deze verplichting om eventueel bijkomende inlichtingen in te winnen, dient ook bekeken te worden in het licht van [...] het ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (RvS nr. 134.963, 15 september 2004).

Deze hoorplicht geldt voor elke individuele beslissing wanneer er geen georganiseerd schorsend beroep bestaat (RvS nr. 142.587, 24 maart 2005).

*Op die manier wordt vermeden dat het bestuur een verkeerde beslissing zou nemen omdat het niet beschikt over de volledige kennis van zaken (RvS nr. 52.710, 5 april 1995). Hieruit vloeit voort dat de zorgvuldigheidsverplichting eigenlijk één van de grondslagen van de hoorplicht is (RvS nr. 53.425, 29 mei 1995; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 2006, nr. 316*).*

4.2.2. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder in dit verband het volgende:

“Verzoekster stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bijkomende inlichtingen had moeten inwinnen. Tevens verwijst verzoekster naar de hoorplicht.

De verwerende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007, R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006).

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot enkele theoretische beschouwingen omtrent de zorgvuldigheidsplicht. doch toont niet aan om welke reden in casu deze plicht zou geschonden zijn.

Verzoekster toont derhalve geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoekster verwijst naar de hoorplicht, kan volstaan worden met de vaststelling dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster het determinerende motief in de bestreden beslissing – meer specifiek de vaststelling dat het regelmatig verblijf van haar kleinkind, dat bij haar verblijft, verstreken is – niet betwist. Zij maakt met haar louter theoretische uiteenzetting dan ook niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of niet heeft gegrond op een correcte feitenvinding.

Er dient daarnaast op te worden gewezen dat de bestreden beslissing tot terugbrenging is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name het feit dat de kleindochter van verzoekster langer in het Rijk verblijft dan was toegestaan, zodat de hoorplicht in casu niet geldt (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Verzoekster toont, los van deze vaststelling, daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij de stelling dat de hoorplicht miskend werd. Zij toont immers niet aan dat, indien zij zou gehoord zijn, zij nog dienstige inlichtingen had kunnen verstrekken waarvan het bestuur geen kennis had.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij adstrueert haar middel als volgt:

“De beslissing van verwerende partij is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht.

Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Het bevel tot terugbrenging moet een motivering bevatten met betrekking tot de persoon die door de tegenpartij wordt aangeduid om het bevel uit te voeren, inzake de aard van de relatie tussen de aangeduide persoon en de te begeleiden persoon, en inzake de toestand van deze persoon, met name zijn verblijfsstatuut.

(R.v.St. (6e k.) nr. 109.415, 16 juli 2002 A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 7, 170; J.dr.jeun. 2003, afl. 224, 57 en <http://www.jdj.be> (1 juli 2008); j.dr.jeun. 2004 (samenvatting), afl. 231, 36 en <http://www.jdj.be> (1 juli 2008); Rev.dr.étr. 2002, afl. 119, 413; Rev.dr.étr. 2003 (samenvatting), afl. 124, 458; <http://www.raadvst-consetat.be> (9 januari 2003)

Dit blijkt geenszins uit de bestreden beslissing.”

4.3.2. Verweerders repliek luidt als volgt:

“Verzoekster meent dat in de beslissing dient te zijn opgenomen welke de relatie is tussen verzoekster en de te begeleiden persoon en welke het verblijfsstatuut is van de aangeduide persoon.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen. Haar kritiek doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Er geldt geenszins de verplichting om de vermelde gegevens op te nemen in de bestreden beslissing.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekster toont niet aan welk belang ze meent te hebben bij haar kritiek nu verzoekster zelf weet welk verblijfsstatuut ze heeft en welke relatie ze heeft met [Y. M.].

Zoals blijkt uit het administratief dossier beschikt verzoekster over een C-kaart en blijkt dat verzoekster de grootmoeder is van [Y. M.]. [Y. M.] woont bij verzoekster.”

4.3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Tevens moet erop gewezen worden dat de motiveringsplicht die uit voormelde bepalingen voortvloeit niet tot gevolg heeft dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Aangezien een kind van zes jaar niet alleen naar Spanje – het land waar haar vader gedomicilieerd is – kan reizen is het evident dat het bevel tot terugbrenging gericht wordt aan het familielid bij wie dit kind in België verblijft. Het is verder niet betwist dat verzoekster de grootmoeder van Y. M. is en dat zij tijdens het verblijf van haar kleindochter in België instaat voor de opvang van dit kind. Verzoekster verblijft legaal in België en kan zich dus vrij in de Schengenruimte verplaatsen.

Uit het feit dat in de bestreden beslissing niet uiteengezet wordt wat de relatie is tussen verzoekster en Y. M. en wat de verblijfssituatie is van verzoekster kan in casu dan ook geen schending van de formele motiveringsplicht afgeleid worden.

4.3.3.2. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

4.3.3.3. In zoverre verzoekster daarnaast opnieuw de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert kan het volstaan om te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekster stelt in een vierde middel dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd.

Zij onderbouwt haar stelling als volgt:

“De verwijdering van verzoekster kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het terugsturen van een minderjarige naar zijn land van herkomst, waar zij geen familie lijkt te hebben die haar zou kunnen opvangen, kan zeer slechte gevolgen hebben voor zijn fysieke, morele en materiële situatie nu [de minderjarige] in België bij zijn grootouders woont en in leper school loopt.

In die omstandigheden lijkt de verplichting voor verzoekster om terug te keren naar zijn herkomstland strijdig met artikel 3 E.V.R.M.”

4.4.2. Verweerder stelt in dit verband het volgende:

“Verzoekster stelt dat de verwijdering van [Y. M.] een probleem zou kunnen doen opleveren in het licht van art. 3 EVRM. Ze stelt dat [Y. M.] in haar land van herkomst geen familie lijkt te hebben die haar zouden kunnen opvangen, hetgeen slechte gevolgen kan hebben voor haar fysieke, morele en materiële situatie.

Dienaangaand merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekster bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994. T.Vreemd. 1994. 253, noot VANHEULE. D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en

duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Uit de beslissing tot beëindiging van de plaatsing onder hoede vanwege de dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt duidelijk dat verzoekster verklaarde dat dhr. [H. M.], de vader van [Y. M.] haar regelmatig bezoekt.

Tevens bevestigde dhr. [H. M.] dat hij regelmatig naar België komt en het ouderlijk gezag over [Y. M.] verder uitoefent.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002. R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.”

4.4.3. Opnieuw dient de Raad te duiden dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster uitgewezen wordt. Verzoekster wordt slechts opgedragen haar kleinkind dat langer dan toegelaten in het Rijk verblijft terug te brengen naar de plaats van waar het gekomen is en waar in casu, volgens de eigen verklaringen van verzoekster, de vader van dit kind, die het ouderlijk gezag heeft, verblijft.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat zij dreigt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen indien zij de bestreden beslissing uitvoert.

In zoverre verzoekster verder aanvoert dat haar kleinkind het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, moet – los van het feit dat de bewering van verzoekster dat haar kleinkind geen familie in Spanje zou hebben in strijd is met de feiten zoals deze blijken uit het administratief dossier en niet aangetoond wordt dat dit kind in Spanje geen onderwijs zou kunnen volgen – nogmaals worden uiteengezet dat het beroep niet werd ingesteld in naam van het kleinkind van verzoekster en verzoekster niet vermag op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van dit kind. Het middel is dus onontvankelijk is waar verzoekster aangeeft op te treden voor haar kleinkind.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK